

#19-20 от 12.11.2015

80 років виповнилося завідувачу кафедри «Інтегровані технології машинобудування», доктору технічних наук, професору Анатолію Івановичу Грабченку.

Понад 60 років життєвого шляху ювіляр віддав Харківському політехнічному. Хлопець з Донбасу став його студентом, відмінником, очолив комсомольську організацію, заслужив високу оцінку з боку видатного вченого, керівника наукової школи різання, ректора інституту М. Ф. Семка. З часом по праву підхопив естафету керівництва кафедрою інтегрованих технологій машинобудування ім. М. Ф. Семка, яку очолює вже 35 років, виявився талановитим вченим і керівником. Анатолію Івановичу вдалося не тільки утримати високий рівень наукової школи, що дістався йому у спадщину від М. Ф. Семка, а й і забезпечити її тривалий розвиток і визначні наукові досягнення, започаткувати новий науковий напрямок. Але й по сьогодні авторитет М. Ф. Семка залишається для Анатолія Івановича незаперечним, і він подумки звіряє свої дії з його стилем керівництва, запитуючи себе – а як би повівся в даній ситуації Михайло Федорович?

А. І. Грабченко – Заслужений працівник вищої школи України, академік Академії наук вищої школи України, Почесний доктор технічних університетів: Мішкольцьського (Угорщина), Петрошанського (Румунія), НТУ «ХПІ», Одеського, Житомирського та Донбаської машинобудівної академії, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, лауреат Премії Республіки Крим, має урядові нагороди.

Анатолію Івановичу Грабченку, як ученому, притаманне надзвичайне відчуття нового, уміння побачити прояви нових тенденцій і підключення до апробацій нових напрямів розвитку. Він є автором майже 500 наукових публікацій у вітчизняних і закордонних виданнях, близько 20 монографій, підручників та навчальних посібників, майже 100 авторських свідоцтв і патентів. Під його безпосереднім керівництвом захищено 20 кандидатських та 7 докторських

дисертацій.

Завдяки авторитету і наполегливості професора А. І. Грабченка вдалося не лише зберегти співдружність наукових шкіл з області технологій машинобудування колишнього Радянського Союзу в тяжкий час після його розвалу, але і залучити до неї і колективи із дальнього зарубіжжя. Цій консолідації наукових шкіл сприяє проведення щорічної Міжнародної конференції «Інтерпартнер. Високі технології: тенденції розвитку». Спільні дослідження проводяться з вченими Австрії, Угорщини, Німеччини, Греції, Польщі, Франції, Іспанії, Чехії, Болгарії, Росії, Грузії, Латвії. Ця співпраця переходить і в область підготовки кадрів. З університетами Австрії, Угорщини та Німеччини реалізується концепція спільної підготовки студентів і аспірантів. Багато з наших випускників працюють за кордоном.

Анатолій Іванович природжений менеджер. Його головною рисою як керівника є постійна пропозиція колективу нових задач як у науковій, так і в педагогічній сферах, та в їх поєднанні. Він любить студентів, по-батьківському ставиться до них, розуміє їх проблеми і при потребі допомагає в їх вирішенні.

На кафедрі завжди з великою повагою ставились до ветеранів, як учасників бойових дій, так і учасників війни. Останні роки, коли ветеранів залишилось зовсім мало, Анатолій Іванович запрошував 9 травня до себе в кабінет на солдатські 100 грамів ветеранів – учасників бойових дій – з усього університету. На кафедрі діє правило: ветерани війни мають право працювати тут стільки, скільки зможуть.

Колектив кафедри інтегрованих технологій ім. М. Ф. Семка вітає Анатолія Івановича з 80-річчям, бажає йому здоров'я і довгих років наукової й педагогічної діяльності та дякує за створення атмосфери плідної творчої праці, можливості професійного зростання та людяності відносин у колективі.

Редакція «Політехніка» приєдналася до численних вітань і задала Анатолію Івановичу кілька питань. Ось це блиц-інтерв'ю:

– Найбільш дорогі й важливі для Вас принципи і традиції колективу ХПІ?

– Бути на передових позиціях науково-технічного прогресу, готувати спеціалістів і виконувати науково-дослідні роботи, які повністю відповідають вимогам часу. При цьому наші випускники повинні бути всебічно розвинутими амбітними людьми, з високими моральними якостями. Згуртованість колективу при здоровій конкуренції його підрозділів.

– Найцінніше, що передають старші покоління політехніків молодим викладачам і студентам?

– Професійність, творчість, постійне самовдосконалення, відповідальність, самовіддача, чесність, повага до студентів і колег, відданість університету.

– Побаження й перспективи розвитку університету?

– Я побажав би підвищення привабливості університету на ринку освітніх послуг. Для цього в першу чергу потрібно піднімати на вищий сучасний рівень змістовну складову навчального процесу. Для базових спеціальностей необхідно кардинально оновити матеріальну складову навчального процесу. Для гуманітарних спеціальностей ширше залучати сучасні технології дистанційного навчання. На ринку, в тому числі і на ринку освітніх послуг, велике значення має зовнішній вигляд товару. Абітурієнт повинен побачити охайний вигляд території і

корпусів, сучасний вигляд і оснащення аудиторій. Без цього підвищити конкурс неможливо.

– Про що Ви мрієте?

– По-перше, про підвищення рівня підготовки спеціалістів такою мірою, щоб за нашим дипломом до нас приїжджали на навчання молоді люди із розвинених країн світу. По-друге, про комплексність наукових досліджень університету, які б закінчувалися розробкою зразків продукції, що їх можна було б пропонувати для виробництва і реалізації на промисловому або споживчому ринку.